

Arrest

nr. 322 896 van 06 maart 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN ROYEN
Ankerstraat 114/1
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 21 oktober 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 september 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 25 oktober 2024 met referentienummer 122646.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die *loco* advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 27 maart 2023 dient verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Spaanse zoon. Op 4 september 2023 neemt verweerder een beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Het hiertegen ingediende beroep wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen op 8 januari 2024 bij arrest nr. 299 525.

1.2. Op 21 maart 2024 dient verzoekster opnieuw een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Spaanse zoon.

1.3. Op 16 september 2024 wordt een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“RECTO
BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN
ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 21/03/2024 werd ingediend door:

Naam: [E.]
Voornaam: [Z.]
Nationaliteit: Marokko
Geboortedatum: (...)1953
Geboorteplaats: (...)
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan met haar Spaanse zoon, de heer [E.] [E.] [F.] (RR. (...)) in toepassing van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: ‘de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn (...)’

Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine en voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging.

Naast het paspoort van betrokkene en de verwantschapsdocumenten werden ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 volgende documenten voorgelegd:

Bij de vorige aanvraag (van 27/03/2024) werden volgende bewijzen voorgelegd:

- ☐ *een reeks overschrijvingen voor daterend van in de periode van 2004 tot en met 2023 via MoneyGram, MoneyTrans en TapTap Send.*
- ☐ *een retourformulier van een pakketje geadresseerd aan de referentiepersoon (zonder datum),*

Bij de nieuwe aanvraag werden volgende bewijzen voorgelegd:

- ☐ *Spaanse verblijfskaart tot 10/05/2023, met vermelding Woonplaats (...), opmerking: bewoners ID*
- ☐ *PP geldig van 27/12/2022 tot 27/12/2027 (onleesbaar)*
- ☐ *Attestation de Non-Imposition a la TH TSCN dd 12.09.2023 dat stelt dat betrokkene niet belastbaar is in termen van woonbelasting en gemeentelijke dienstenbelasting in Marokko. Het attest vermeldt expliciet dat het werd opgesteld op verklaring op erewoord van de betrokkene.*
- ☐ *Attestation n° (...) CNSS N° (...) dd 15/09/2023 de non-bénéfice d'une pension op naam van betrokkene. Dat betrokkene geregistreerd staat bij de Caisse Nationale de Sécurité Sociale als gepensioneerde. Dit attest betreft eveneens een momentopname en vermeldt te zijn opgesteld op vraag van de betrokkene.*
- ☐ *Overmakingen van geld (lijst met 10 overmakingen 2022 - 2023 via TapTap Send, waarvan 5 werden aangeduid met een markeerstift en betrokkene als bestemming hebben. Er liggen ook een aantal verzendbewijzen voor, alles wijst er op dat de bedragen in Marokkaanse Dirham moesten worden uitbetaald. Echter er kan niet worden vastgesteld dat betrokkene in Marokko verbleef toen het geld werd overgemaakt. Daarnaast ligt er ook een retourformulier van een pakketje van Zalando voor geadresseerd aan de referentiepersoon (zonder datum)*

□ *Medische verslag op naam van betrokkene + medische beelvorming (aanvraag formulier) Medisch attest van betrokkene, afspraak op 7/06/2024, alsook bewijs dat betrokkene werd opgenomen in het Ziekenhuis van (...) op 18/08/2023*

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt opnieuw niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, zij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Gezien een verblijfsvergunning uit Spanje wordt voorgelegd en uit het voorgelegde paspoort niet blijkt dat mevrouw een visum heeft gevraagd door de Schengenzone, is het aannemelijk te stellen dat mevrouw voorafgaandelijk aan haar komst naar België in Spanje woonachtig was. Indien dit het geval was, heeft het geen zin bewijzen van onvermogen uit Marokko voor te leggen of bewijzen dat ze er ooit geld heeft toegestuurd gekregen. Dat is niet meer relevant. Indien ze voorafgaandelijk aan de aanvraag in Spanje woonde, dient ze aan te tonen daar onvermogen te zijn geweest, daar financieel/materieel ondersteund te zijn door de referentiepersoon. Er wordt geen enkel bewijs van onvermogen van de betrokkene in Spanje voorgelegd. Geen van de andere documenten, zoals de medische documenten of verzendbewijzen van Zalando, doen afbreuk aan deze vaststelling. Ook de geldverzendingen bieden onvoldoende uitsluitel over de afhankelijkheidssituatie. Er werd geld overgemaakt, het lijkt erop alsof de bedragen door de referent vanuit Spanje werden opgestuurd naar betrokkene in Marokko, dit is echter onlogisch gezien mevrouw een verblijfsvergunning uit Spanje voorlegt. In hoeverre mevrouw het geld effectief in ontvangst heeft genomen in Marokko, werd trouwens niet aangetoond.

Voor zover de medische stukken werden voorgelegd om een afhankelijkheid aan te tonen, dient te worden opgemerkt dat overeenkomstig artikel 40bis van de Vreemdelingenwet de afhankelijkheid al dient te bestaan van in het land van herkomst of origine. Bovendien bevatten de medische documenten geen informatie over een afhankelijkheid van betrokkene tegenover de referent omwille van medische redenen.

Het gegeven dat betrokkene sedert 27/03/2024 in België en tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015).

Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan, dat zij als volgt uiteenzet:

“3.3. De middelen

Geput uit o.a. de schending van de artikelen 40bis Vreemdelingenwet; artikel 52 van het K.B. van 8 oktober 1981; de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald HET zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel;

aangezien de bestreden beslissing voorhoudt dat verzoekster niet afdoende aantoonde dat zij effectief onvermogen is én voorafgaand aan de aanvraag reeds van in het land van herkomst of origine daadwerkelijk financieel en/of materieel ten laste was van haar Spaanse zoon;

aangezien de bestreden beslissing gestoeld is op loutere veronderstellingen aangezien navolgend motief wordt weerhouden : "gezien een verblijfsvergunning uit Spanje wordt voorgelegd en uit het voorgelegde paspoort niet blijkt dat mevrouw een visum heeft aangevraagd door de Schengenzone, is het aannemelijk (eigen onderlijning) te stellen dat mevrouw voorafgaandelijk aan haar komst naar België in Spanje woonachtig was.

aangezien dit formeel wordt ontkend door verzoekster doch zij uiteraard het negatief bewijs niet kan leveren;

aangezien alvorens het verblijfsrecht te weigeren DVZ sowieso rekening moet houden met navolgende elementen:

de duur van het verblijf van verzoekster in België;
de leeftijd van verzoekster;
de gezondheidstoestand van verzoekster;
de gezins- en economische situatie van verzoekster;
de sociale- en culturele integratie van verzoekster in België;
de banden van verzoekster met zijn herkomstland;

aangezien nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat DVZ inderdaad rekening heeft gehouden met voormelde elementen waar dit nochtans in casu - verzoekster is alleenstaand, bejaard (72 jaar), heeft geen dichte familie meer in haar herkomstland én is ingevolge een multiple medische problematiek niet meer zelfredzaam en heeft nood aan permanente mantelzorg via het gezin van haar zoon - juist zeer noodzakelijk is om deze aftoetsing te doen;

dat aldus de thans bestreden beslissing niet gestoeld is op een correcte feitenvinding en tevens van alle redelijkheid ontbloomt is;

dat in ieder geval de thans bestreden beslissing hierdoor niet gestoeld is op een correcte feitenvinding en dientengevolge van alle redelijkheid ontbloomt is;

Dat uit het bovenstaande volgt dat aldus de bestreden beslissing van 16.09.24 dan ook niet alleen artikel 52 van het K.B. van 8 oktober 1981 alsook het artikel 40bis van de Vreemdelingenwet schendt doch bovendien niet ten genoegen van recht gemotiveerd is aangezien deze manifest onzorgvuldig is, derhalve willekeurig is en aldus benevens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het legaliteitsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel ook de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt;”

2.2. Waar verzoekster zich beroept op een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen dient te worden opgemerkt dat dit artikel de overheid verplicht om in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkenen in de hen aanbelangende beslissing zelf de motieven moeten kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite

juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkenen met kennis van zaken zouden kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing werd genomen, wordt aangegeven. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS, nr. 105.103, 26 maart 2002).

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De door verzoekster aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel moet worden onderzocht in het raam van de *in casu* toepasselijke wetgeving, namelijk artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of 2°, die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn en die hen begeleiden of zich bij hen voegen;

(...)”

De Raad benadrukt wat betreft de voorwaarde inzake het ‘*ten laste*’ zijn van de referentiepersoon zoals bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceren dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoeker het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

Verzoekster voert aan dat de bestreden beslissing is gestoeld op loutere veronderstellingen, aangezien navolgend motief wordt weerhouden:

“Gezien een verblijfsvergunning uit Spanje wordt voorgelegd en uit het voorgelegde paspoort niet blijkt dat mevrouw een visum heeft gevraagd door de Schengenzone, is het aannemelijk te stellen dat mevrouw voorafgaandelijk aan haar komst naar België in Spanje woonachtig was.”

Verzoekster ontkent dat zij voorafgaandelijk aan haar komst naar België in Spanje woonde, maar stelt eveneens dat zij het negatief bewijs niet kan leveren.

Nazicht van het administratief dossier bevestigt dat verzoekster bij haar aanvraag een verblijfsvergunning uit Spanje heeft voorgelegd en dat uit het voorgelegde paspoort niet blijkt dat zij een visum heeft gevraagd door de Schengenzone. Hierop gelet kan verzoekster niet ernstig voorhouden dat verweerder zich op loutere veronderstellingen gebaseerd heeft. De motivering in de bestreden beslissing is wel degelijk gebaseerd op de door verzoekster bij haar aanvraag voorgelegde stukken. Met de loutere ontkenning dat zij voorafgaandelijk aan haar komst naar België in Spanje woonachtig was, maakt verzoekster niet aannemelijk dat verweerder dit op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze uit de voorgelegde stukken heeft afgeleid.

In de mate verzoekster aanvoert dat alvorens het verblijfsrecht te weigeren rekening moest worden gehouden met de duur van haar verblijf in België, haar leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie en de banden met het herkomstland, kan een dergelijke verplichting niet in artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet of artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 worden gelezen. Verzoekster toont evenmin aan welke andere rechtsregels een dergelijke verplichting voorschrijven bij het nemen van een dergelijke weigeringsbeslissing.

De door verzoekster aangehaalde bepalingen en beginselen worden niet geschonden.

Het middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend vijftientig door:

C. VERHAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

D. D'HONDT, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

D. D'HONDT

C. VERHAERT